

Bratec in sestřica.

énčico ljubim, sestřico sladkó,
Vse kar je moje vesel delim ž njó.

„Lepšega dėteta videl ni svét,“
Materi skrivno dejal je naš ded.

Oj, in razumna je, to vam povém,
Ž njo se povsódi pokazati smém.

Stara dvé leti in meseca dvá,
Čujte, do dvajset vže brójiti zná!

„Oče naš“ moli kot angelčec zlat,
V petji strnad ne doseže je mlad.

Lani voditelj jej bil sem krepák,
Ko je storila svoj prvi korák.

Letos vže v kolu okrog jo vrtim,
Da mi ne pade, jo trdno držim;

A če se zvrneva vendar obá,
— Časih nevkretna prečudno so tlá --

Sméh le nastaja, za skokom nov skok,
Lénčica moja je hráber otrok;

Jaz nijsem jokal še majhen nikdár,
Kaj stóprav deček pet let skoraj star!

Lujza Pezjakova.

Jurčetove nadloge.

Jurče je bil v hribih domá. Ko je nekoliko odrastel, moral je kozé pasti; a to delo mu ni bilo prav po volji, ker na paši je bil vedno sam in s kozami se igrati ni ga veselilo. Prosil je tedaj očeta, da mu so dovolili šivat se učiti. Ko so mu oče to dovolili, gonil ga je vaški krojač s seboj po štéráh; takó je prišel med različne ljudi, kjer je marsikaj videl in marsikaj slišal. Ko se je bil krojaštva izučil, mu domá ni dalo mirú. Slišal je, da drugi rokodelski fantje gredó na ptuje, da več vidijo in si več poskusijo, zató je tudi Jurče želel si nekoliko svetá ogledati.

Ali za Jurčeta potovanje ni bilo ugodno. Bil je priprost, nepopačen hribovsk sin, in mislil si je, da so vsi ljudje taki, kakor je on. A kmalu je prišel do spoznanja, da temu ni takó. Prišedši v mesto, šel je v krčmo, kder so krojači svoje prenočišče imeli. Ko se z nekim drugim krojačem o tem in ónem pogovarja, vpraša ga tovariš: „Kaj ne, Jurče, tvoja mati so iz V. . . . . in tvoj oče iz L. . . . . domá?“ — „Čemu meni to vprašanje?“ pravi Jurče. Tovariš odgovori: „Ker v V. . . . . ljudje še le v 30. letu pamet dobé, v L. . . . . pa jo že v 31. letu izgubé, in meni se dozdeva, da si ti od obéh te lastnosti podédoval.“ — Jurče je to zasmehovanje takój razumel in jezilo ga je, posebno zaradi tega, ker mati niso bili iz V. . . . . domá, nego rojeni so bili na njegovem dómu.

Druzega dné si je Jurče mesto ogledoval. Kakor se pobožnemu kristjanu spodobi, mikalo ga je najbolj videti velikansko cerkev, kakoršne še nikoli ni videl. Cerkvénik mu je cerkev odprl in imenitne stvari kazal in razlagal. Ko sredi cerkve stojita in Jurče naprej, nazaj in navzgor gledá, začelo se mu je v glavi vrteti in debelo gledajoč, čudi se: „Jojmine! ta cerkev pa je od znotraj še mnogo večja nego-li od zunaj!“ To se zna, da se je cerkvénik tem besedam zeló smijal, kar je Jurčeta zopet zeló jezilo, ker si je mislil, da to, kar je povedal, ni neumno.

Po mestu idoč, je videl Jurče požarno stražo, ki je bila ravno pri svojih požarnih vajah. Z velikansko brizgalnico so po hišah in ulicah na vse strani vodo brizgali. Ko voditelj požarne straže ugleda Jurčeta, ki je radovedno zijala prodajal, polasti se ga hudobna misel, da bi malo vode napeljal skozi krojačeve noge, kakor on napelje nit skozi šivankino uho. Pri tej poskušnji je bil Jurče ves premočen, kar ga je, seveda, zeló razjezilo.

Zvečera si je Jurče poiskal drugo krčmo, kder si je za večerjo naročil cvrtje. A cvrtje je bilo suho, posmójeno in neukusno. Zaradi tega se je hotel Jurče maščevati nad krčmarjem ter ga je zasmehljivo vprašal, kako je to, da se pri njem tako dobro, okusno in mastno cvrtje dobi. A krčmar je takój razumil Jurčetovo šalo in mu odgovoril: „Moje cvrtje se ravna po gostih, to je po njihovej pameti. Óim več imajo pameti, tem bolj jim diši cvrtje.“ To Jurčetu zopet ni bilo po volji, zatorej precej druzega jutra oprti svoje stvari in potuje v drugo mesto.

Tu vidi zvečera dve krčmi. Pri „slonu“ je bilo vse lepo gosposko, a pri „jelenu“ vse umazano. Jurče si misli: pri „jelenu“ bode za mene bolje, ker tu se vse bolj po ceni dobi. A to je bila Jurčetova nesreča. Ljudi je bilo „pri jelenu“ malo, in kakor se mu je zdelo, bili so sami taki, ki so iz istega vzroka iskali ondu prenočišča, kakor on. Samo jeden je imel mnogo denarja, in to je bil žid Mozes, ki je hotel ondu prenočiti, samo zaradi tega, ker je bilo malo gostov. Dva izmed navzočih to opazita in skleneta žida oropati. In res se splazita po noči v židovo sobo, zamašita mu usta, zvezeta ga in mu ves denar vzameta. Ker se je žid branil, ranil je na licu jednega roparja z nožem, kar mu je ropar vrnil. Roparja potem zbežita, in čeravno so biriči hitro za njima šli, več sumljivih ljudi zaprli in preiskovali, morali so vendar vse izpustiti, ker jim niso mogli krivde dokazati. „Kdo je žida oropal?“ vprašali so ljudje drug druzega. Mogoče, da krojač, na katerega še v začetku nihče mislil ni. In če on sam tega ni storil, morebiti da zna za zločinca. Tako

so Jurčeta vjeli in zaprli. Pri prvi preiskavi od samega strahu ni razumel ničesar, in ko bi bil moral reči ne, rekel je da, ter se je v taka nasprotja zaplél, da so po pravici še celó sodniki začeli sumničiti o njem. Pri tej preiskavi so tudi opazili, da ima Jurče rano na vratu, in mnogo gospodov je bilo že prepričanih, da je ta rana od židovega noža. Takój so poslali mestnega zdravnika v ječo k Jurčetu, da bi rano natanko ogledal, kar je zdravnik tudi izvršil. Ko se zdravnik iz ječe povrne, napisal je dolgo poročilo in dokazal, da Jurčetova rana mora res biti od židovega noža, ker židov nožič je podoben Jurčetovej rani, in rana tudi še ni stara, ker videti je, da se je komaj zacelila. Zdaj so imeli gospodje lahko delo. Žid je že v duhu videl Jurčeta na vešalah. Ko pripeljejo Jurčeta pred sodnijo, bil je ves zmeden, ker videl je, da se bo zdaj nekaj resnega godilo z njim. Jeden izmed pričujočih prebere cel popis in tudi zdravnikovo poročilo, da je Jurčetova rana od židovega noža, in vsi so si mislili: zdaj bo Jurče na koleni padel in spoznavši svojo hudobijo prosil odpuščenja. Ali čudno! Jurče se zavé, ohrábrri in veselo prav po domače reče: „O jojmine! tega pač niste zadeli. To ni res, kar stoji tukaj zapisanega, ker to rano imam še iz otročjih let, ko sem se z našim kozlom igral na paši.“

To je Jurče tako odkritosrčno in priprosto povedal, da se še celó sodniki niso mogli smeha zdržati in so ga morali za nekrivega spoznati. Jurčeta so tedaj izpustili, ali vse te njegove nadloge vzele so mu veselje do potovanja in spomnivši se prigovora: „Ljubo domá, kdor ga imá,“ šel je domóv v hribe, in je ondu zopet pasel kože in hribovcem obleko delal, kakor se je bil naučil od vaškega krojača.

I. S—a.

Tudi to mine.

Vse na svetu mine: kakor največje zló ali nesreča, tako tudi največja sreča. Nek popotnik pride v vas, v katerej je imel gospodar veliko in prekrasno poslopje. Gospodar prime svojega sužnja, vpreže ga v jarem in orje z njim. Popotnik to vidèč, zabolí ga srcé, stopi k gospodarju in mu očita, da ni lepó sužnja mučiti s tacim delom, za katero je Bog ustvaril neumno živino. Potem ga prosi, da bi mu prodal sužnja, ker on bi ga rad odkupil, da bi se ubogi človek toliko ne mučil. Ali glej! predno mu gospodar odgovori, zadére se suženj nanj, govoreč mu: „Kaj tebi to mar? Pusti me, tudi to mine!“ — Popotnik se tem besedam zeló začudi, obrne se, ter gre svojim pótem.

Ko se popotnik čez dljé časa navrne domóv ter zopet pride v óno vas, pripoveduje mu nek kmet, da je car, čuvši, kako je gospodar grdo mučil svojega sužnja, odstavil gospodarja, a njegovo poslopje in vse njegovo imetje je dal ubogemu sužnju. To se je popotniku zeló dopalo. Takój se napravi, gre k sužnju in mu čestita na velikej sreči, hvalèč dobrega Boga, da se je to tako lepó iztéкло. Ali glej! suženj se niti ne zméni za popotnikove besede, pogleda ga résno, in mu reče: „Tudi to mine!“

(„Narodne pripovedke.“)